

rettede til mig, saa godt, som det er mig muligt, skal jeg tillade mig at begynde med at bemærke, at jeg skal beslutte mig paa at holde min Besvarelse i en mindre bitter Tone end den, som det forekom mig, at det ærede Medlem paa enkelte Punkter i sit Foredrag antog mod mig. Det ærede Medlem maa holde mig tilgode, at det ifølge min hele Personlighed ikke er mig muligt at indlade mig paa en Debat, der antager en saadan Karakter, som det ærede Medlems Foredrag, som sagt, paa enkelte Punkter syntes mig at antage. (Ostrup: Maa jeg bede om Ordet.) Jeg skal dog ved Siden heraf bede bemærket, at jeg fuldstændig erkjender, at netop det ærede Medlem har al Anledning til at tale om den af ham behandlede Sag og at tale om den med Barme. Det er altsaa ikke min Mening at gjøre ham Behreidelser, fordi han har talt af Hjertet om denne Sag; men jeg tror kun, at vi, uagtet vi staa som Modstandere i en Sag af denne Art, dog overordentlig godt kunne holde den paa den fuldstændige rolige Debats Gebet. — Det ærede Medlem vil jo have bemærket, at der bestandig i den af ham omtalte Jernbanesag har gjort sig to forffjellige Sider gjældende. Den ene Side er Spørgsmaalet om en kraftig Udvikling af det nævnte vigtige Forbindelsesmiddel for vort Land. Denne Side af Sagen er bleven ført frem under det ærede Medlems Ledelse med megen Energi og med meget Held, og der er derved kommet et Resultat tilveie, som jeg antager, at han for sit Vedkommende er særdeles vel tilfreds med. Den anden Side er derimod Spørgsmaalet om Tilveiebringelsen af de nødvendige Midler til denne Udvikling af vore Kommunikationsmidler. Denne Side kom, forekommer det mig, medens det ærede Medlem ledede den paagjældende Sag, ikke til sin fulde Ret, men blev sat noget tilside. Dersom det ærede Medlem vil gjentaalbe sig i sin Erindring den Maade, hvorpaa Sagen i Begyndelsen blev bragt frem af ham, og den Maade, hvorpaa den senere udviklede sig under Forhandlingerne i Rigsdagen, da tror jeg, at det ærede Medlem maa give dem Ret, som flüde, at man maaffe er gaaet lidt vel meget til den ene af mig

nævnte Side i denne Sag og ikke har taget tilbørligt Hensyn til begge Siderne. Men naar det ærede Medlem saa dernæst har opkastet det Spørgsmaal, hvorvidt den nuværende Regjerings Standpunkt for Dieblisset ikke var af den Bessaffenhed, at det kunde siges, at den agtede at undergrave den Bestemmelse, som engang er tagen og fastslaaet ved Lov, naar den kun — som det ærede Medlem behagede at udtrykke sig — kunde vedde Formen, saa maa jeg, for at Stillingen forsaavidt strax kan staa fuldkomment klar, begynde med paa det Bessenteste at erklære, at det ærede Medlem tager fuldstændig feil af Regjeringsens Hensigter, naar han antager, at der ligger noget Saadant under dens Optreden. Dette har ingenlunde været Regjeringsens Hensigt, og det kan heller ikke paa nogen Maade utledes enten af det One eller af det Andet. Det ærede Medlem gi endog saavidt, at han troede, at jeg multig kunde tilsigte næste Gang at forelægge Rigsdagen et Forslag til en Hartkornsskattelov blot for at saa et saadant forkastet, som jeg nok kunde vide, at det vilde blive. Det ærede Medlem maa være gaaet ud fra denne Forudsætning, da han jo vil vide, at jeg, efter de Anskuelser, som jeg mangfoldige Gange har udtalt med Hensyn til Hartkornsskatter, aldrig vilde kunne stille et saadant Forslag for Alvor. Dersom jeg foreslog Rigsdagen at paalægge en Hartkornsskat for dermed at dække Bygningen af Jernbanerne, da vilde Enhver ganske vist kunne se, at det kun var et meget uheldigt Forsøg paa at vedde Formen. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at han aldrig skal se mig gjøre et saadant Forsøg. Naar jeg har en Overbevisning, da skal den altid komme frem for Rigsdagen ærlig og i dens fulde Klarhed, og det skal ogsaa ske denne Gang. Det er ganske utvivlsomt og notorisk, at jeg har været en Modstander af den Udvikling af vore Jernbaner, som indeholdes i Bestemmelserne baade om den sydsjydske og den vestsjydske Bane saavel som af Bestemmelsen om Anlaget af Esbjerg Havn, fra Forslagene derom kom frem og indtil de forløde Rigsdagen. Dette har jeg vedkjendt mig saa mange Gange, at det ikke kan miskjendes. Jeg skal tilføie, at jeg